DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 4.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	April 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Generalstrejken.

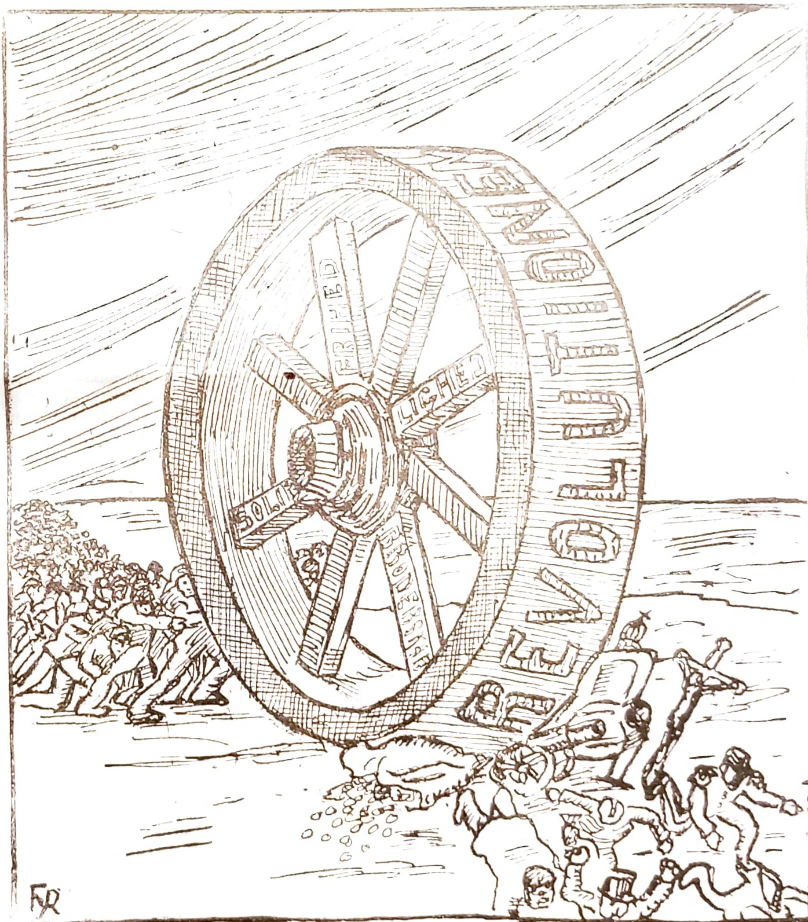
Endelig er Tanken om Generalstrejke rykket de danske Arbejdere ind paa Livet. Et Pust af store Tider, af skæbnesvangre Handlinger har røget Arbejderne ud af den socialdemokratiske Hule hvor de roligt havde lagt sig til at sove, i den Forvisning, at de politiske Repræsentanter nok skulde udføre Revolutionen paa deres Vegne.

Forundret vaagner Arbejderen op og spørger sig selv om det er muligt, at Politikerne ikke er i Stand til at gennemføre Frigørelsen af Arbejderklassen uden ved Hjælp af Arbejderklassens økonomiske Magt, endog i dens skarpeste Form: Generalstrejken. Nu havde den over hele Jordkloden berømte, rolige, besindige danske socialdemokratiske Arbejder i Aarevis hørt, at Generalstrejke var Generalvanvid, og nu kommer Socialdemokraterne med en Minister i Spidsen og forlanger at Arbejderne skal bruge dette Generalvanvid til at skaffe dem tilbage paa de Ministertaburetter som en Haandfuld andre Reaktionære har jaget dem ned af.

Ja sandelig, for et saadant Formaal er Generalstrejke Generalvanvid.

Men lad Arbejderne blot prøve deres økonomiske Magt. Det kan jo være at det gaar her som altid, naar man giver Fanden den ene Finger, tager han tilsidst hele Haanden.

Arbejderklassen har under det socialdemokratiske Regimente i den sidste Menneskealder fuldstændig tabt Troen paa, at deres økonomiske Organisationer var det Vaaben, som skulde bringe dem den endelige Sejr over Kapitalen. Fagbevægelsen var sunket ned til at være en faglig Bevægelse med reformistiske Formaal indenfor det nuværende Samfunds Rammer, og derfor er det lidt af en Revolution i Arbejdernes Bevidsthed, at deres faglige Organisationer skal træde til for at udføre det, som Politikerne ikke magter.

Betyder det en Lysning? Er det en revolutionær Renæsance som er ved at bryde ind over Arbejderklassen? Maaske. Dog ikke i første Omgang. Arbejderne vil faa at se, at Politikerne i det Øjeblik de er hjulpet op paa Ministertaburetterne fuldstændig vil glemme hvem det var der hjalp dem derop. Ingen er som en Politiker rundhaandet med sine Løfter og villig til at rende fra dem naar det ikke betyder nogen øjeblikkelig Fare for ham.

Denne Gang vil det antagelig gaa som altid, at Arbejderklassen skal hjælpe nogle andre Tyranner op paa Magtens Tinde, i Stedet for dem der sidder der for Øjeblikket, og bagefter, ja saa skal der sparkes til ham af dem som er kravlet op til Magtens og Ærens Tinde ved Hjælp af Arbejderklassens forkert anvendte Magt.

Stakkels Arbejderklasse, hvornaar mon du faar Øjnene op for, at Generalstrejken kan benyttes til ikke alene at smide en Liebe eller en Konge bort, men ogsaa en

Zahle og en Stauning? Hvornaar mon Arbejderklassen bliver sig sin vældige Kraft bevidst og vil smile ad den Tid, da de brugte Generalstrejke paa en saa generalvanvittig Maade, at de hjalp een Klike af Magtstræbere i Kampen mod en anden, for andet og mere faar Arbejderne vist ikke ud af Generalstrejken denne Gang. De skal snydes og bedrages adskillige Gange endnu, for de indser, at saalænge de vedbliver med at vælge sig Herrer til at regere og styre sig, saalænge er der ikke sket nogen Forandring i Samfundsforholdene, ligegyldig om disse Herrer er valgt ved almindelig Stemmeret eller baaret frem af en Generalstrejke.

Andreas Fritzner.

Aften.

Det regned i Nat, og det regned i Dag,
det dryssed med Regn fra de flyvende Skyer,
det regned paa Kraft, og det regned i Mag,
det stænker paa Ruden, det sprøjter paa Tag, —
der var Regndæmring for og Regndæmring bag. —
Nu drysser det ned fra de flyvende Skyer
Mulm over Lande og Byer.

Han sidder ved Vindvet og stirrer derud,
hvor Regnen slaar Ringe i Gaardpladsens Pytter,
hvor Vandfloden styrter fra Tagrendens Tud,
hvor Lindens og Egenes Sommerdagsskrud
omtumles som Pjalter i Vaarstormens Slud.
Til Styrtregnens Pladsken i Gaardpladsens Pytter
han tankefuld sidder og lytter.

Og Mulm glider ned med det sivende Vand,
det sløvende skrider fra Tegltagets Rygning.
Det skyder sig over Tagskæggets Rand,
det dækker og sløver det bedste det kan,
det dækker med Taager og sløver paa Stand
fra Grunden til Tegltagets Rygning
den graasorte, regnvaade Bygning.

Paa Træet derude der sidder et Blad,
det sidste paa Træets de strittende Grene,
saa gult og saa vaadt af det piskende Bad
Han tænker sig selv i den larmende Stad
han tænker, jeg véd ej paa hvem eller hvad
paa Løvbladet hist paa de strittende Grene
og sukker: „Hvor er jeg dog ene!"

Iver Friholdt.

Georg Brandes og A. C. Meyer.

Disse to Gentlemen har som de Overmennesker, de mener sig at være, vekslet nogle Ord i Medlemsbladet for Arbejdernes Læseselskab og derved afsløret sig som to Overidioter.

Anledningen er et indsendt Brev fra Brandes, hvori han haaner Arbejderne for deres Mangel paa Interesse for Arbejdet, og som Modsætning opstiller sin egen udmærkede Person, der driver det til 16—18 Timer daglig, tilmed fint Arbejde, medens det der præsteres af Arbejderne i Reglen ikke duer. Bl. a. er Huset Brandes bor i skidt bygget, og Skuffene i hans Klædeskab kan ikke lukke ordentligt. Han slutter med at lade Verden vide, at han en Gang havde ventet sig noget af Arbejderne, men det gør han ikke mere.

Hertil svarer Aalehovedet A. C. Meyer med følgende Ordblomst fra Drivhuset i Farimagsgade:

„Hvorfort tabe sin Tro, fordi Tidens Virvar har frastødende Momenter! Skønhedsdyrkeren føler sig først saaret. Jeg kender dette hos mig selv. Men af den ængstende Gæringsproces maa der fremstaa en ny Verden. Efter Ragnarok kom Gimle.

Foran Dem straaler Kundskabens evige Ledefyr. Blandt de Menneskehedens Fyrmestre, som passede det ophøjede Kald, kendte den danske Arbejder ingen større Dansk end Georg Brandes.

Modtag, Hr. Professor, en ærbødig Hilsen fra

Deres heng.
A. C. Meyer."

Og tænke sig, at efter et Par Menneskealdres Socialisme har en Arbejderrepræsentant ikke andet at svare den Mand, som ikke forstaar at Arbejderne er i Bund og Grund lede ved Arbejdet! Tænke sig, at A. C. Meyer og Borgbjerg og Parvus og alle de andre henne fra Socialismens Planteskole bukker ærbødigst for Professoren og komplimenterer ham for hans 18 Timers Spark til de 8 Timer!

Ved dit gamle krøllede Fæhohede da ikke, at der er Fanden til Forskel paa dit eget og din store berømte Vens Arbejde og saa Arbejdernes? Ved du ikke, at I to kan passe jeres Bøger og Lovsamlinger, jeres Selskabs- og Varietéliv som I har Lyst til, medens Lønarbejderens Liv hengaar i Tvangsarbejde? Naar Staten betaler Brandes 6000 Kr. om Aaret og Meyer langt mere, forlanger den til Gengæld intet som helst Arbejde af dem. Men naar dens Kapitalister lejer en Arbejder, en Arbejderhustru eller et Arbejderbarn til at passe en dem ganske uvedkommende Maskine og et dem ganske ligegyldigt Arbejde, er de under Arbejdstvang fra Morgen til Aften, og hvor i Alverden skulde saa Kærligheden til Arbejdet komme fra?

Jo, vil de Herrer svare, vi andre har Fordel af at Arbejderne bestiller noget; vi kan ikke faa vores Diæter og Renter, undtagen Arbejderne slider for Kapitalisterne og derigennem skatter til den kapitalistiske Stat, som lønner mange udmærkede Mænd som os to!

Ja det er rigtigt nok. Men det beviser da blot dette ene, at naar Talen er om at bedømme det egentlige Arbejde, saa er det bedre at spørge sig for i en Fabrik end i de Samfundskrese, hvor Georg Brandes giver Tonen an og A. C. Meyer er Hofabekat.

Utopisten.

Tugthussocialisme

Et interessant Sovjetdokument.

„Freiheit" for 5. Marts indeholdt et særdeles interessant Dokument fra Sovjetrusland, et Dokument som med al ønskelig Tydelighed viser, hvilken Retning den russiske Diktatur tager i Forhold til Arbejdernes Frihed.

Dette Dokument gengiver de vigtigste af de Paragrafer, der opstilledes af det kommunistiske Partis Centralkomité over det industrielle Proletariats Mobilisering og det økonomiske Livs Militarisering, og hvilke Paragrafer Trotzky refererede paa den tredie russiske økonomiske Konference i Moskva den 24. Januar d. A.

Det betones her, hvorledes det industrielle Proletariat nu maatte rette hele sin Opmærksomhed paa Organiseringen af det økonomiske Liv, for at genopbygge dette. Med dette Formaal, er det nødvendigt, hedder det, at sammenkalde de faglærte og kvalificerede Arbejdere, trække dem tilbage fra Arméen til det produktive Liv.

For at samle de kvalificerede Arbejdere om sig, maatte man sørge for at forbedre deres Livs- og Boligforhold; „videre, maa Fagforeningerne søge at paavirke dem organisatorisk" og dersom alt dette ikke nytter **„maa man skride til Tvangsforanstaltninger."** Gennemførelsen af disse Foranstaltninger kan kun føre til Resultat, naar Fagforbundene er godt organiserede og disponerer over „en sikker Stab af tilforladelige og ansvarsbevidste Arbejdere, **der er i Stand til at gennemføre en jernhaard Arbejdsdiciplin."**

Næste Afsnit handler om Nødvendigheden af at mobilisere ikke taglært Arbejdskraft i tilstrækkelig Grad. Punkt 19 i dette Afsnit lyder saaledes: „Industriens, Transportvæsnets og i det hele taget det økonomiske Livs Forsyning med Arbejdskraft kan alene tilfredsstilles ved Gennemførelsen af Arbejdspligt."

Tredie Afdeling handler om Militariseringen af det økonomiske Liv. Her hedder det, at Overgangangen til et planmæssigt organiseret Samfundsarbejde er **„utænkeligt uden Anvendelse af Tvangsmidler,** saavel med Henblik paa Elementer, der fører en Parasittilværelse, **som med Hensyn til tilbageblevne Elementer i Bonde- og Arbejderklassen. Det Tvangsmiddel over hvilket Staten raader, er dets militære Magt. Følgen af dette er Arbejderklassens Militarisering i den eller den Udstrækning, i den eller den Form en ubetinget Nødvendighed for enhver Overgangsvirksomhed, der er opbygget paa det almene Arbejdspligtsprincip.**

By- og Landbefolkningen erkende, at Afskaffelsen af Arbejderdesertering er et Spørgsmaal om Liv og Død for Samfundet, og at dette maa naas inden for kortest mulig — selv om der skal gribes til **strængeste Midler.**

Den ledende Rolle i dette Arbejde maa — ved siden af Partiet — tildeles Fagforbundene. Den formelle Militarisering af de forskellige Foretagender, har til Opgave at sikre disse den nødvendige Arbejdskraft. De anspurgte Instanser tildeles derfor **„vidtstrakte disciplinære Rettigheder"** hvis Foretagendet ikke paa anden Maade kan bringes paa Benene. Der kræves — i det mindste i den første Tid — en Arbejderorganisation af militærisk Type.

Som en Overgang ved Gennemførelsen af den alm. Arbejdspligt bør man til Arbejdet bruge de permiterede Militærafdelinger.

Trotzky, der paa ovennævnte Kongres fremlagde dette Program, gjorde gældende at dette ikke medførte „noget Indgreb i den personlige Frihed". Han betonede, at Sovjetregeringen allerede forudsatte Arbejdernes Mobilisering. Herefter skulde „hele den militære Administration indstilles paa samfundsøkonomisk Arbejde. Hele Befolkningen i et Distrikt skal danne et Arbejderforbund, ligesom den danner en Enhed i den røde Armé.

* * *

Hidtil har Sovjetdiktaturens teoretiske Forsvarere altid benægtet, at denne Diktatur yderst hviler paa Bajonetten. Nu lader dette sig ikke længere gøre. Meddelelser fra Rusland beretter, at man allerede er i fuld Gang med Arbejdets Militarisering og Arbejdernes Mobilisering: det vil sige at Arbejderne lænkes af militære Myndigheder og Straffebestemmelser. Og for at ingen skal mistolke disse Bestemmelser, forkynder det kommunistiske og regerende Parti aabent sine Paragrafer: „Det Tvangsmiddel som Staten disponerer over, er den militære Magt." Hermed er nes Bajonetten og alle Forvaninger er herefter umulige.

Sovjetdiktaturets Forsvarer har videre forklaret os, at Sovjetdiktaturet hviler paa Massernes aabent udtalte Vilie, til og med Majoriteten af disse Masser. Militariseringen og Tvangsmobiliseringen af Arbejderne viser, at dette ikke er sandt. Det viser, at Diktaturet er hvad det maa være for at kunne bestaa som Diktatur — et Mindretalsherredømme ved Hjælp af russiske Voldsmidler.

Raadsinstitutionen og Diktaturet er egentlig to modstridende Faktorer. Naar disse oprettes samtidig maa der opstaa Kamp.

maa ende med Raadenes Overvindelse af Diktaturet eller omvendt. Militariseringen af Ruslands økonomiske Liv viser, at det er Diktaturet som har overvundet Raadene. Tvangsmobiliseringen kan kun ske, naar Arbejdernes Raad er opløst eller er gjort betydningsløst. Havde Sovjetmagten hvilet paa Raadene vilde denne Sovjetmagt endda kunnet være en Genspejling af Raadenes Beslutninger, men ingen vil vel paastaa at Arbejderne i Raadene vilde have givet Regeringen den Opgave at Tvangsmobilisere Arbejderne. Ikke saa længe Raadene er en Majoritet af Arbejderne. Men i saa Henseende vilde det atter vise, at Regeringen ikke hviler paa Arbejdernes Majoritet, slet ikke paa Industriarbejdernes, langt mindre paa Bøndernes.

Det er at fremstille denne Tilstand som noget andet end hvad det i Virkeligheden er, ikke som et Frihedens Ideal, ikke som Socialismens Ideal, ja, ikke engang som Socialisme!

Vi kan forstaa, at Diktaturet leder til de Konsekvenser, som vi har bevidnet. Vi har til og med forudsagt det. Men just derfor føler vi det som en Pligt aabent at demonstrere de faktiske Forhold. Saa bliver det da Arbejdernes egen Sag om de selv vil lægge Diktaturets Snøre om deres Hals.

Albert Jensen.

Gnister.

I Norge har man fornylig dømt 5 unge Kammerater for Militærnægtelse. 3 Maaneders Fængsel takserer man denne „Forbrydelse" til, og det efter en 4½ Aars Verdenskrig. De kapitalistiske Lakajer bliver aldrig klogere.

* * *

Mere om Militarismen. For at være en god Forsvarsminister, maa man have været Antimilitarist. *Munch*, er Eksemplet for Danmarks Vedkommende. I Sverige har man nu ogsaa faaet en Forsvarsnihilist til Forsvarsminister. Han er Socialdemokrat. De respektive Konger er sikkert ikke saa dumme. De ved at Renegater i Reglen bedst kæmper imod deres egne Standpunkter og Idéer.

Paa Møddingen med Militæret og Forsvarsministrene.

* * *

Kampen mod Militarismen. Ikke mindre end tre Arbejdere sidder nu i Fængsel for Militærnægtelse og skal dømmes fordi de har nægtet at deltage i Brændehugning paa Statens Tvangsanstalt. Kammeraterne har svaret med at erklære Sultestrejke i Fængslet. De demokratiske Barbarer, tager imidlertid ikke noget Hensyn til deres Erklæring, men søger at tvangsfodre dem. Arbejderne burde samle sig i en mægtig Protest mod disse Bødler, der optræder som Demokratiet og Frihedens Repræsentanter.

Hvornaar brister Arbejdernes Taalmodighed? Hvornaar knytter de Næven under de Magthavendes Næse?

Vor sociale Pligt.

Af **Maurice Maeterlink.**
Oversat fra fransk for „Den røde Krig" af C a r l é.

Den berømte og elskede belgisk-franske Digter Maurice Maeterlinck, begyndte sit poetiske Arbejde med blide og skønne, sørgmodige og mystiske Digte og Dramer. Men han har udviklet sig til stedse større Fasthed og Klarhed, er grebet mere af Livets værdifulde Realiteter, og er endt med at skænke os værdifulde videnskabelige Værker af naturvidenskabeligt og socialt Indhold. Her er et Stykke fra hans Bog L. intelligence des Fleurs.

Lad os ærligt gaa ud fra den store Sandhed: Der er for de besiddende kun een sikker Pligt: At give Afkald paa alt, hvad de har, for at sætte sig paa samme Trin som Massen, der intet ejer. Enhver klar Samvittighed forstaar, at der ikke findes nogen mere bydende Pligt end denne, men man indrømmer paa samme Tid at det er umuligt at opfylde den, af Mangel paa Mod.

Og for Resten, i Pligtens heltemodige Historie, selv i de religiøse Ordener som netop dyrkede Fattigdommen, selv der er denne Pligt maaske den eneste, som aldrig er bleven helt opfyldt.

Det er altsaa nødvendigt, naar vi taler om vore Pligter, at huske paa, at den vigtigste bevidst er udladt. Lad denne Sandhed beherske os. Lad os huske paa, at vi taler i dens Skygge, og at vore dristigste Skridt, de mest yderliggaaende, aldrig vil føre os saa langt som til det Sted, hvor vi burde have begyndt.

* * *

Siden det lader til, at det her gælder om en absolut Umulighed, som det endnu er ørkesløst at forandre sig over, saa lad os tage den mennskelige Natur, som den er. Lad os altsaa søge, paa andre Veje end den eneste lige, som vi jo ikke har Kraft til at følge, det som kan berolige vor Samvittighed, indtil vi faar denne Kraft. Der er to eller tre saadanne anden Rangs — Spørgsmaal, som de velmenende Mennesker stadig stiller frem for sig: Hvad skal vi gøre i Samfundets nuværende Tilstand? Skal vi uden videre stille os ved Siden af dem, som vil opløse Samfundet, eller ved Siden af dem som vil opretholde dets Økonomi? Eller er det klogere at undlade at binde sit Valg, at forsvare snart hvad vi finder fornuftigt hos det ene Parti, og snart hvad vi finder godt hos det andet. Sikkert nok kunde en ærlig Sjæl baade her og der finde noget at tilfredsstille sin Handlelyst og vugge sin Samvittighed i Søvn med.

Foran dette Valg, som i vore Dage fremstiller sig for enhver hæderlig Intelligens, er det ikke unyttigt at veje for og imod mere nøje end man plejer, og uden Hensyn til sig selv, som om man var Indbygger paa en eller anden Nabo-planet.

Lad os ikke optage alle de vanemæssige Indvendinger, men kun dem som kan fremføres med nogen Vægt.

Vi møder først den ældste, som hævder at Ulighed er uundgaaelig, da den er i Overensstemmelse med Naturens Love. Dette er sandt; men Menneskeslægten synes lige saa sandsynligt skabt til at hæve sig over visse af Naturens Love. Hvis Mennesket ikke hævede sig over mange af disse Love, vilde dets Eksistens være i Fare. Det er i Overensstemmelse med Menneskets Natur at adlyde visse andre end dets dyriske Naturs Krav o. s. v. For Resten er denne Indvending forlængst jaget hen blandt dem, hvis Principer er uholdbare og vilføre til Massakre af de svage, de syge, de gamle, o. s. v.

Man siger dernæst, at det er godt, for at fremskynde Retfærdighedens Sejr, at de bedste ikke for tidligt berøver sig deres Vaaben, af hvilke netop Rigdommen og Fritiden er de vigtigste. Man vedgaar ganske Nødvendigheden af store Ofre og man vil kun disputere om den gunstige Lejlighed og Maade at indføre Retfærdigheden paa. Men disse Rigdomme og disse Friheder tjener kun til at forsinke Rettens Gang.

Et andet konservativt Argument, som fortjener Opmærksomhed, forsikrer at det er Menneskets første Pligt at undgaa Vold og Blodsudgydelse. Det er nødvendigt, at den sociale Udvikling ikke er for hurtig, at den modnes langsomt, at man maa mildne den og vente paa at Masserne oplyses og bringes gradvis og uden farlige Rystelser mod en Frihed og en Rigdom paa Goder, som ellers kun vilde frigøre deres værste Instinkter. Det er ogsaa sandt. Og dog vilde det være interessant at beregne — siden man jo kun kommer til det bedre gennem Lidelse — om Onderne ved en pludselig, gennemgribende og blodig Revolution var større end de Onder, som strækkes ud i det evindelige ved den langsomme Udvikling. Det vilde være rimeligt at spørge sig selv, om det ikke var bedre at handle hurtigere; om ikke, naar alt kommer til alt, de tavse Lidelser hos dem, der venter i Uretfærdigheden, er mere tunge end dem, som vore Dages privilegerede vilde underkastes i nogle Uger eller Maaneder. Man glemmer gerne, at Fattigdommens Bødler er mindre larmende, mindre theatralske, men uendeligt mere talrige, grusommere, mere virksomme end de frygteligste Revolutioner.

Og endelig, det sidste og farligste Argument: Menneskeheden, siger man, gennemløber i dette sidste Aarhundrede, de frugtbareste Aar, de sejrigste, maaske de Aar, som er afgørende for hele Slægtens Skæbne. Den synes i Sammligning med Fortiden at være i den bestemmende Face af sin Udvikling. Man skulde at mange Ting tro, at den var nær ved at naa sin højeste Blomstring. Den gennemløber en Periode af Inspiration, med hvilken ingen anden i Historien kan sammenlignes. En Ubetydelighed, en sidste Anstrængelse, en Lysstraale, som forbinder eller understreger Opdagelserne og de spredte Klarsyn, eller naar ud over dem, er maaske det eneste som skiller den fra de store Hemmeligheder. Mennesket er kommen til at berøre Problemer, hvis Løsning, paa Bekostning af Arvefjenden, det vil sige det store Ubekendte i Universet, sandsynligvis vil gøre alle de Ofre, Retfærdigheden fordrer af os, unødvendige. Er det ikke farligt at standse dette Fremløb, at forstyrre dette Øjeblik, som er saa kostbart, saa gunstigt, saa herligt?

Selv om man indrømmer, at det som er opnaaet, ikke mere kan tabes som i tidligere Omvæltninger, er det dog at frygte, at den uhyre Opløsning som fremtvinges ved Retfærdighedens Sejr, pludselig vil gøre Ende paa denne lykkelige Udvikling; det er ikke sikkert, at den vil komme i Gang igen paa lang Tid, da de Love, som styre det menneskelige Genies Inspirationer, er saa lunefulde, ligesaa usikre som dem der styre den enkeltes Aand.

Dette er, som jeg har sagt, maaske det mest foruroligende Argument. Men uden Tvivl lægger man al for megen Vægt paa en ganske usikker Fare Og for Resten vil der være vidunderlig Erstatning for denne korte Afbrydelse af Menneskets Sejrsgang. Kan vi forudse, hvad der vil komme, naar hele Slægten kommer til at deltage i det intellektuelle Arbejde, som er Menneskets Særkende? Nu er det knap nok, at en Hjerne af hundrede Tusinde befinder sig i Forhold som er helt gunstige for dens Virksomhed. Der sker i dette Øjeblik en frygtelig Ødslen med aandelige Kræfter.

Lediggangen blandt de velstillede dysser lige saa megen aandelige Kraft i Søvn, som Overmaalet af legemligt Arbejde kvæler blandt de daarligt stillede. Det er utvivlsomt, at naar det bliver givet alle at deltage i det store Arbejde paa den Maade, som det nu er forbeholdt nogle faa tilfældigt udvalgte, saa vil Menensket tusinde Gange fordoble sine Chancer for at naa til det store hemmelighedsfulde Maal.

Se der, tænker jeg, er det meste for og imod, de fornuftigste Grunde, som kan kalde paa dem, der endnu ikke har Hast med at faa Ende paa Uretten, som rejser sine uhyre Stenstøtte midt iblandt alle disse Overvejelser.

Det er unyttigt at tale om den tale. Den hviler som en Mare paa alle Samvittigheder, den knuger al Intelligens. Heller ikke er der Tale om ikke at ødelægge den; man beder kun dem, som vil omstyrte den, om nogle Aars Taalmodighed, for at dens Fald skal forvolde mindre Ulykke, naar man rydder Pladsen omkring den. Skal man give Tid disse Aar, og hvorledes skal man vælge mellem disse Grunde til Hast eller Toven?

(Forts.

Husk, at det ikke er nok, at du selv køber „DEN RØDE KRIG", du maa ogsaa faa andre til at købe den.

Arbejderne og Valgretten.

Der findes mange Arbejdere som ærligt forundrer sig over at Ungsocialisterne bekæmper Arbejdernes Deltagelse i Valgene til Rigsdagen. Og da Spørgsmaalet er mere aktuelt nu end det har været nogensinde før, saa er ogsaa Interessen blandt Arbejderne større for at faa Rede paa hvorfor vi fører denne Kamp mod et Middel, som for dem synes, om ikke saliggørende, saa dog at føre et Stykke frem mod Maalet.

Først maa vi gøre opmærksom paa, at Parlamentarismen og det parlamentariske System saaledes som vi nu genfinder det i det borgerlige Demokrati, har sit Udspring i den rent kapitalistiske Tankeverden. Dens historiske Fremkomst bliver det for vidtløftigt at komme ind paa, det aktuelle interesserer os uægteligt mere i Øjeblikket. Dette System er tænkt som en Balanceringsstang i Hænderne paa dem der regerer Samfundet. Derfor er Vilkaarene ogsaa lige for alle Regeringer. Man maa gøre Indrømmelser til alle Sider alt eftersom Stillingen er, thi hvis en Regering vil lægge hele sin Vægt paa den ene Side, [illegible] nødvendig hvis [illegible] socialistiske [illegible] saa vipper man af Pinden. Under denne Lov bøjer alle Regeringer sig, naar de hviler paa [illegible] eller ind-krænket Stemmeflertal.

[illegible] Faktum siger os, at hvis man [illegible] Ordning af Samfundsrigdommene, saa har en Regering ingen Betydning som [illegible] denne Ordning. — Tværtimod: Arbejdernes Bestræbelser er for at holde en Regering oppe, kan føre dem bort fra deres store Hovedmaal.

Arbejdernes Kamp for Socialismen maa samtidig indeholde Momenter som gør denne Kamp til en Udvidning af større social Forstaaelse, et Middel til social Opdragelse for Arbejderne. Deltagelse i det parlamentariske Arbejde er det modsatte af dette Krav. Her bliver det et Faatal Repræsentanter som med Naturnødvendighed monopoliserer [illegible] Arbejdet som Erfaringerne. Og de Erfaringer som gøres er blot Administrationens Erfaringer fra det kapitalistiske Samfund, og disse Spørgsmaal er det altsaa man interesserer Arbejderne for.

Efterhaanden som Arbejderrigsdagsmanden faar større og større Indflydelse i Parlamentet og skal bevare denne Indflydelse, ligger det nær for ham at dæmpe Arbejdernes egen Initiativkraft og Handlekraft [illegible]

[illegible]

Det er ganske naturligt at denne Kampmethode maa forringe Arbejderklassens Aktionsmuligheder. Lad os tage Tyskland som Eksempel. Der havde Socialdemokratiet Flertal i Rigsdagen og der fandtes en socialdemokratisk Regering. I hele den Tid var det Socialdemokratiets allervigtigste Opgave, at forhindre Arbejderne i at bekæmpe Udbytterne. — Noske truede jo med at knuse Knoglerne paa de Arbejdere som trodsede Strejkeforbudet. Dette beviser tydeligt nok, at en socialdemokratisk Regering for sin Stillings Skyld, m a a t t e binde Arbejdernes direkte Kamp mod Kapitalismen. — Saasnart den militær-reaktionære Kappske Regering fik Magten, havde Arbejderne igen Socialdemokraterne med sig i deres direkte Kamp mod Kapitalismen!!!

Hver Arbejder som deltager i Valget og som tror sig at gøre Socialismen en stor Tjeneste dermed, gør altsaa det modsatte: han er med til at binde Arbejderklassens Aktionsfrihed paa Hænder og Fødder. For det kan man yderligere skaffe Bevis fra Danmark, gennem Forbud mod „ulovlige“ Strejker, Arbejdsløsheds-, Skruebrækkerloven o. s. v. som alle er Resultater af den radikal-socialdemokratiske Regering, og som berømmes af hele den socialdemokratiske Presse. Men vi tror, at ovennævnte Eks. fra Tyskland belyser Forholdene allerbedst.

Lad os yderligere understrege, hvad vi forud har paapeget, og som Eksempler fra Tyskland klart viser, at en socialdemokratisk Regering aldeles ikke er nogen Værdimaaler paa Arbejderklassens Styrke, at den kun kan være en „Balanceringsstang“. Den socialdemokratiske Regering i Sverige har tydelig indset dette, da den har bekendtgjort at de aldeles ikke „vil“ gennemføre nogle socialistiske Programpunkter. Der findes mange Maader at sige paa at man ikke k a n, og paa denne Maade redder man til en Tid sin Anseelse hos den socialdemokratisk troende Arbejder.

Men Rigsdagstribunen som Agitationsstol for de socialistiske Ideer? Ja, der findes sikkert nogle naive Sværmere, eller mandathungrige unge Socialdemokrater, som giver deres Saligheds Ed paa at her er en Opgave for ærlige Socialister. Det bedste Middel til at aflægge disse Griller er at læse Venstresocialdemokraternes Dagblad i Stockholm. Der har mange Dage i Rad staaet offentliggjort Udtalelser at Branting fra hans Opposition [illegible], og man [illegible]

[illegible]

deroppe: Virksomhedslysten er nedlagt i hvert eneste Menneske. Og naar de blot begynder at tage praktisk Del i Arbejdet — „for at kende Systemets Detailler“ — saa varer det sjældent ret længe forend de gribes af Maskineriet. Og saa har vi maaske en dygtig og ærlig Socialist mindre.

Saa langt kan vi altsaa med praktiske Eksempler fra det daglige Liv bevise, at den Mand som deltager i Rigsdagsvalget i den Tro at gavne Socialismen, i Virkeligheden begaar et Forræderi mod Socialismen, og sine egne Interesser som Arbejder.

Emil Manus.

Foraarstanker i Fængslet

Der er Foraar i Luften! I ved knapt derude,
hvor Længslen mod Vaaren kan nage et Bryst.
Nej, spørg ham derinde bag gitrede Rude
om han mærker Foraarets kaldende Røst.

I Regn og i Solskin bestandig han vandrer
omkring i sin Celle og i Fængselets Gaard,
ej Vaar eller Høst hans Vandring forandrer,
kun Længslen mod Frihed bliver størst imod Vaar.

Der er Foraar i Luften, ja enkelte Dage,
han mærker at Vaaren er kommen paany,
den lille Stump Himmel, han end har tilbage
oplives af Solstrejf og guldbræmmet Sky.

Da mørknes hans Aasyn, og da kan man skimte
et Blink af et vildt og utæmmeligt Had,
der som lynende Klinger i Øjne glimte,
Paa solfyldte Dage, han aldrig er glad.

— — —

Hvorfor sidder han som et [illegible] i Bur,
afstænget fra Venner, fra [illegible] fra [illegible]
hvorfor har man Gitter i [illegible] ind[illegible]
hvorfor skal i Fængsel han [illegible]

Jeg skal ikke skjule hans [illegible] Brøde,
Kan du tænke dig, Læser, [illegible] Slyngel, han [illegible]
paa et offentligt Torv, paa [illegible] bejderm[illegible]
krævet Frihed og Brød. [illegible] fræk Proleta[illegible]

Gudskelov, vi har Fængsler [illegible] sikre Betjent[illegible]
Kriminalretsassesorer og en [illegible] gammel L[illegible]
vi skal vise de Slyngler, hvad [illegible] har i Ve[illegible]
naar de frækt præker Oprør [illegible] Plyndring og R[illegible]

— — —

Der er Foraar i Luften. Ja, [illegible] jer der[illegible]
som daglig kan mærke, at [illegible] er [illegible]
Lad Stormen fra Syd jer all[illegible] bud[illegible]
i Foraarets Tid vokser Opr[illegible] Ha[illegible]

Andreas [illegible]

[illegible] det i [illegible]
Med et [illegible]
[illegible]

[illegible] ikke andet end [illegible] sersocialisten Ebert [illegible] Rette i Sædet og [illegible] ganisere det gamle paa en [illegible] Noske avancerer til Over[illegible] de andre rykker ind i Bank-, Børskomiteer og Aktieselskabsstyrelser, hvorefter det hele [illegible] videre i den kendte Skure: Lønarbejderne forneden og [illegible] terne foroven. Og dette [illegible] stukket de danske Arbejdere som Revolution! Det er jo [illegible] det end Film.

Der fortælles at Kristian [illegible] Fjende forleden sagte til Kr[illegible] sen, som skal være meget [illegible] kalsk: „Du bliver aldrig [illegible] du skulde i Tide søge dig [illegible] i det kongelige Teater. [illegible] Det er slet ikke saa [illegible] Den Mand [illegible] Stemning [illegible] President [illegible] falder ned at [illegible] ner, er det ikke [illegible] ten bliver staa[illegible] Kapel spiller [illegible] Bessen [illegible] Sonnen [illegible] nå.

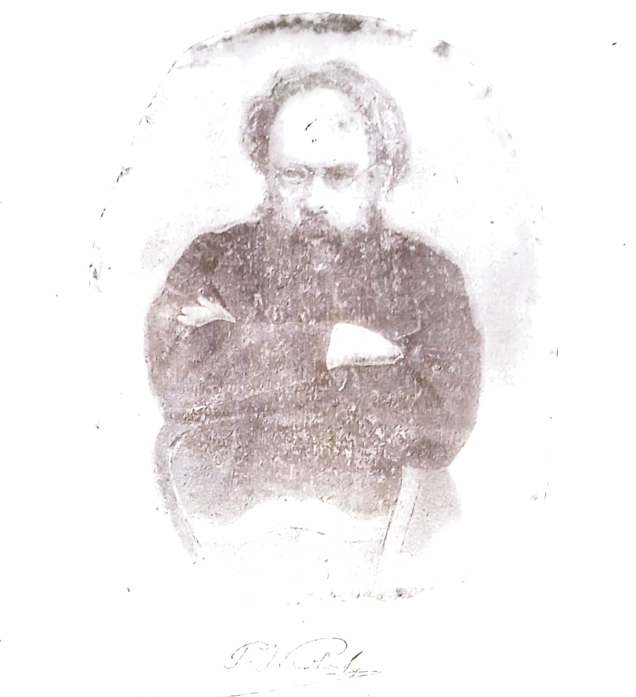
[illegible]

Den revolutionære Usselhed.

Af I. I. Ipsen.

Akkurat som man i den socialdemokratiske Presse bilder Arbejderne ind at nu er de ude i en stor Konflikt, og saa gælder det ikke [illegible]

[illegible]

Se Artiklen „Anarkismens Forkæmpere".

kraternes Førere har selv i over en Menneskealder paavist denne Usselhed og gør det endnu den Dag i Dag i Regeringsorganet „Social-Demokraten", som saaledes samtidig er Usselhedens officielle Repræsentant. Dens Kritik er ren og skær Humbug; men Humbugen er unægtelig nem at forklare, den hænger nemlig nøje sammen med at de kritiserende Herrer og Damer selv har albuet sig tilvejrs i dette Samfund. Her sidder vi alle godt, som Katten sagde da den sad paa Flæsket.

Hvad slaas de socialdemokratiske Arbejdere da for? Ja i Reglen slaas de for et Par Kroner mere om Ugen, den saakaldte „store Konflikt"; og naar det gaar meget højtideligt til slaas de om Magten inde paa Rigsdagen. De Stakler holdes endnu nede i Uvidenhed om at alle Lønreformer styrker det kapitalistiske System, der netop hviler paa Lønforholdet, og at alle Kampe om Magten er Komedie i Sammenligning med det eneste der fortjener Navn af Revolution: Afskaffelse af al Magt over andre. En virkelig Erkendelse af Usselheden i det nuværende Produktionssystem har Arbejderne ikke opnaaet, for de støtter denne Usselhed hver Gang de slaas for at faa mere Løn i Stedet at skaffe Lønforholdet under Kapitalen ud af Verden, og ligeledes naar de skyder paa hinanden i Berlins Gader for det usleste af alt usselt: om Bauer-Noske eller Kapp-Lüttwitz skal regere dem. Det vil sige om Lønarbejdet skal serveres for dem i den ene Sauce eller i den anden.

Arbejderne har ikke forstaaet den kapitalistiske Produktions Barbari. Hvor skulde de ogsaa det, naar de i 1914 trods deres berømmelige socialdemokratiske Antimilitarisme ikke forstod Krigens Barbari men lod deres Rigsdagsmænd bevillige alle Militærudgifterne og selv raslede af til Slagterbænken. Det er trist at skulle agitere for Pengekrigens og Militærkrigens Afskaffelse, naar Menneskene ikke er naaet videre. Hvor mange Arbejdere gaar til Fabriken og Værkstedet med den klare Forstaaelse af, at de er lænkede til dette Arbejde ved Løntvang, og at Arbejdsudbyttet er de andres? Nej, de er bare optagne af Begejstring over at den gamle Plimsoller henne i Farimagsgade er taget paa Slæb af Kapitaliststaten, paa hvis Befaling den flager og salutterer hver Gang der er tjent en Krone i Lønforhøjelse eller valgt en af Partiets egne Kapitalister ind i Rigsdagen.

Og saa har Arbejderne endelig den Løgn at fare med, at de kan takke Statsstyret for at vi ikke sultede og frøs ihjel under Krigen. Som om ikke netop Statsmagterne gjorde alt hvad de kunde for at tage Livet af os, som om det ikke var netop Rigsdagene der bevilligede Penge til Krigen, efter først at have bevilliget Love, som slap den løs!

Arbejderne maaber af Beundring for Rode og Stauning som dem der prisregulerede; og saa er Sandheden, at de to Herrer prisregulerede for at holde den kapitalistiske Produktionsusselhed i Live, og at der vilde være Mad og Brændsel og Boliger nok, naar bare det ikke altsammen var grundlovmæssig forpagtet bort til Kapitalen. Den socialdemokratiske Politik ender i Grundloven leve og lad os gaa til Amalienborg og takke Stauning for Alliancen med Kapitalisterne. Kan der da haabes en Revolution, som gør Ende paa den revolutionære Usselhed? Ikke saa længe Arbejdernes Agitation gælder Lønarbejde og Valgret. Og da de fleste danske Arbejdere hjælper deres egne Herrer med at opretholde disse to grundlovsmæssige Institutioner, er der foreløbig ikke noget Haab om Gennemførelse af en anden Produktionsform her hjemme.

Men man lægge Øret til Jorden og lytte. Jo, langt, langt borte høres Trampen af Skarer som har forstaaet, at nu dages det Brødre, I skal ikke mere krybe under samme Dyne og Grundlov som jeres Udbyttere. Revolutionen kommer, den har Gaver med til os alle — ikke mindst til de Usle.

Enhver Køber, Abonnent eller Forhandler, maa kunne skaffe mindst 10 Abonnenter.

Literatur.

I. I. Ipsen: **„Valgdags-Svindelen. Valgret under Staten, Arbejde under Kapitalen".** Pris 30 Øre. Ungsoc. Forbunds Forlag, Vesselsgade 7, St. Vi henviser til Anmeldesen paa andet Sted i Bladet.

Af samme Forfatter: **Anarkisten Hans Jæger.** Pris 75 Øre. Norges Ungsoc. Forbunds Forlag. Vi kommer i næste Nr. tilbage til denne Pjece.

Ungsocialistiske Retningslinjer.

III.

Arbejdernes tiltagende Dovenskab, Arbejdsulyst, er daglig Slagord i den borgerlige Presse; og Arbejdernes socialdemokratiske Repræsentanter protesterer opbragt mod saadanne Paastande; man skal ikke komme og sige at Arbejderne gør sig skyldig i en saa oprørende, samfundsfjendtlig Handling som at nedsætte Arbejdstempoet. Socialdemokraterne opfatter det som en Æressag for Arbejderne at slide fra Morgen til Aften — ovenikøbet i det kapitalistiske Samfunds Tjeneste.

Dovenskab er et meget relativt Begreb; hvad mange Sydboere kalder Flid, kalder vi Driveri — vi beundrer endog Spanieren for hans guddommelige Evne til at drive; Dovenskab hos en Overklassekvinde kaldes for Fornemhed, hos en Kunstner for Bohêmeliv, og foretrækker en Mand at leve tarveligt og til Gengæld have megen Frihed, kaldes han en Vagabond-Type.

Hvor derimod den pligtopfyldende Arbejder nedsætter det Slavetempo, hvori han hidtil har arbejdet, til mere menneskelige Maal, falder man over ham. Det kunde være Arbejderne ligegyldigt; men de er allerede i Skolen blevet inficeret af den saakaldte Samfundsmoral; Fliden og Pligten er Begreber der fylder ham med Ærbødighed — men med daarlig Samvittighed hvis han gaar paatværs af dem; Arbejderne befinder sig ilde hvis de borgerlige ikke roser dem. Heldigvis er der Arbejdere som begynder at blæse de borgerliges Dom — og den socialdemokratiske Respekt for denne Dom — et Stykke; det klassiske Udtryk for denne ny, selvstændig Tankegang er en anarkistisk Murers Forklaring: „Ja vel er Murerne dovne paa den Maade at vi ikke vil slide i det som Trældyr! Vi vil gerne arbejde, men vi vil have Lov til at nyde den friske Luft, til at se paa Fuglene, paa Livet nede paa Gaden. Vi betragter vor Form for Dovenskab som et Kulturfremskridt."

Man bebrejder ikke den syge, at han driver. Arbejdsherren mener ganske vist i deres stille Sind at ni Tiendedele af Arbejdernes Sygdom er Pjækkeri, men de respekterer de moderne, „humane" Synsmaader — fordi de hjælper til at tolerere Kapitalismen. Fra et anarkistisk Synspunkt er Dovenskab derimod en Sygdom, en Unatur, — rigtignok en Sygdom, hvis Baciller er blevet særlig rendyrkede i Aartusinders Slaveøkonomi; Slaven tvinges ganske naturligt til at betragte Driveriet som Paradis. Derfor vil det selvfølgelig hvile haardt paa et nyt kommunistisk Samfund, at man har tvunget det igennem med Midler som Arbejdsulysten, Uviljen til at arbejde under det kapitalistiske System; Overgangen fra kapitalistisk Ideal (arbejdsfri Indtægt) til kommunistisk Ideal (Glæden ved Arbejdet) vil selvfølgelig være vanskelig; Produktionen vil rimeligvis i den første Tid gaa meget ned, maaske saa meget at Befolkningen materielt set bliver fattigere end nu; men dels er Friheden et mindst lige saa værdifuldt Gode som materiel Komfort, dels vil den almindelige Mangel snart faa Folk til at blive enige om at faa Arbejdet udført; desuden vil det efterhaanden blive en fysisk Nødvendighed for den enkelte at tage fat, og det vil vel ogsaa være en Æressag at faa bygget det ny op. Paa den anden Side vil det vel være nødvendigt for Syndikalisterne at supplere deres destruktive Propaganda med en opbyggende.

I Forbindelse med Indignationen over Arbejdsulysten staar Forbitrelsen over Syndikalismens direkte Angreb paa Produktionsmidlerne, Sabotage og anden Ødelæggelse. Det er et marxistisk Dogme at Socialismen ikke kan gennemføres paa en Ruinhob; de russiske Marxister har ganske vist ikke respekteret dette Dogme; men de Uafhængige i Tyskland, ja selv Kommunisterne har taget afstand fra Sabotage, Obstruktion o. l., de berlinske Spartakister med „Rote Fahne" er endogsaa blevet udstødt af Spartakistforbundet paa dette Spørgsmaal. For Marxister og mange Arbejdere staar det saaledes, at Socialismen er et logisk Resultat af Kapitalismen naar denne har naaet sin højeste Blomstring, kort sagt Fuglen Fønix' hvor naivt dette er ses deraf at Kapitalismen netop blomstrer og udvikler sig til Fuldkommenhed i Krigstider, under Sult, Kulde, Krig, Pest o. s. v. I Virkeligheden er denne Filosofi ogsaa kun Kamuflage over den mest smaaborgerlige Respekt for det bestaaende. Selvfølgelig vil det være vanskeligere at opbygge socialistisk Produktion i én Ruinhob; men Spørgs-

maalet ligger saaledes: vil Arbejderne ikke foretrække et saadant Forsøg fremfor evigt Slaveri i velbyggede, velledte Fabriker. —

I Øjeblikket krydses Luften af en broget Mængde Anskuelser om Lønsystemet og dets Fremtid, og endog Lønarbejderne — for hvem Maalet dog skulde synes at være Lønsystemets fuldstændige Afskaffelse — er blevet suggereret af den almindelige Begrebsforvirring. Teoretisk kriterer ogsaa mange borgerlige (Socialradikale, Georgeister, Socialdemokrater o. l.) de nuværende Maader at skaffe sig Indtægt paa, navnlig de store Fortjenester ved Jobberi, Aager, Spekulation, Kædehandel, Kuponklipperi o. s. v. Derimod mener Samfundsreparatørerne — og Folk i Almindelighed er i Reglen grebet af den dybe Logik deri — at Lønnen bør staa i Forhold til ydet Arbejde, Dygtighed og Arbejdets Betydning for Samfundet som Helhed.

Hvorledes Lønnen skulde maales efter Personens Betydning for Samfundet er vanskeligt at sige; naar en Direktør for Ø. K. tjener Millioner om Aaret hævder endog Socialradikale at han har gavnet Samfundet for et mindst lige saa stort Beløb; man overser at denne Mand har en Stab af mange Tusind Arbejdere til at udføre Arbejdet; han har jo ikke opfundet eller bygget Motorskibene, han sejler dem ikke selv, han dyrker ikke Plantagerne i Siam; fælder og tilskærer ikke Teaktræerne o. s. v. Hvis dette saakaldte Geni havde staaet isoleret er det muligt at han havde formaaet at klare sig bedre i Tilværelsen end andre Mennesker, men den store Indtægt faar han først naar han faar andre til at arbejde for sig. Man siger han har udført det planlæggende Arbejde, taget Initiativet, kort sagt gjort noget som andre ikke kunde. Spørgsmaalet hvorvidt det planlæggende Arbejde er mere værd end det udførende er det samme som Spørgsmaalet hvorvidt det ene eller det andet Blad paa en Saks klipper mest. Og hvad Initiativet angaar er den kapitalistiske Form for Initiativ, at vove sine Penge paa noget nyt, paa Forhaand umuligt for 99 pCt. af Menneskene da de ingen Penge har. I et Samfund hvor Initiativet bestaar i at finde paa Midler til direkte at skaffe materielle Goder (ikke Handelsfortjeneste) tilveje, vil Sagen være meget simplere og mindre geniel. Tilbage for de økonomiske Konger levnes da kun Heldet og Initiativet til den orkaniserede kapitalistiske Udplyndring.

Det er en Umulighed at ville lønne Folk efter Dygtighed; thi hvad er Dygtighed? Enhver véd at i Øjeblikket kun én Slags Dygtighed giver stor Indtægt: Dygtighed til at mase sig paa, Frækhed til at snige sig ind og snyde, Samvittighedsløshed ved Flaaning af Folk o. l. Men vil det ikke blive ligesaadan, hvis man — efter Marx — vil betale „kvalificeret“ Arbejde højere end „ukvalificeret“? De godt aflagte Embeder i en socialistisk Stat vilde sikkert ogsaa tilfalde de frækkeste, de højst skraalende; en Forsmag derpaa har vi faaet ved Besættelse af Embederne i Socialdemokratiet, baade ved Pressen, ved de kooperative Foretagender o. s. v., — for slet ikke at tale om Forholdene i Tyskland for Øjeblikket, hvor de stupideste, men frækkeste Parteigenossen har sat sig i Højsædet.

Hvad er desuden kvalificeret Arbejde? Embedsmandens eller Renovationsarbejderens? Det er endvidere uretfærdigt at ville lønne efter Dygtighed; thi hvorfor skal en Mand have særlig Belønnig fordi han fra Naturens Haand er udstyret med større Evner, som paa mange Maader letter ham Tilværelsen. Det er heller ikke nødvendigt at lønne Dygtigheden højt for at faa den til at gøre sin fulde Indsats; i Øjeblikket — altsaa under kapitalistisk Regime — er meget af det dygtigste Arbejde der udføres enten gratis eller elendigt betalt, f. Eks. Opfindere, Kunstnere, Videnskabsmænd.

Det er ogsaa en almindelig Opfattelse **at en større** Uddannelse berettiger en Mand til højere Løn; altsaa efter at have levet en vis Aarrække paa Samfundets Bekostning, uden at have deltaget i det praktiske Liv, skal han have særlig høj Løn for det.

At betragte alt Arbejde som lige værdifuldt, lige kvalificeret, og belønne alle ens efter udført Antal Arbejdstimer er paa den anden Side lige saa forkvaklet et Ideal. Enhedslønnen vil faktisk stille aandeligt Arbejde ringere end legemligt, da man ikke kan udholde aandeligt Arbejde i lige saa mange Timer som legemligt; en Mand med svage Kræfter men med en stor Appetit vil være meget daarligt stillet.

Kort sagt, Forbedringer af Lønsystemet fører med Nødvendighed til Umuligheder og Uretfærdigheder. Der gives kun én reel Løsning med Hensyn til Lønsystemet, nemlig at afskaffe det og indføre frivilligt Arbejde. Ogsaa økonomisk set vil man vinde derved; thi det frivillige Arbejde er altid rettet direkte paa Opgaven der skal løses, det behøver ikke som nu en Mængde Omveje, en Mængde Opsynsmænd, ingen Overordnede, ingen Folk til at holde Bog med Arbejdstimer og Arbejdsydelser, ingen til at lave Tariffer, til Fortolkninger, til Afgørelse af Stridigheder o.s.v.

Med Hensyn til Lønsystemet propagerer den anarkistiske Kommunisme som i alle andre Spørgsmaal for den simpleste, naturligste Løsning. Desværre er de simple Løsninger de vanskeligste at gennemføre; thi de eksisterende indviklede Fodhold har skabt tilsvarende indviklede Anskuelser, ogsaa hos Arbejderne.

K—d K—t.

Fra Centralkomiteen.

—

Ungsoc. Forbund afholder Kongres Pinsedag og 2. Pinsedag, den 23. og 24. Maj. Forslag som ønskes behandlet, skal være indsendt senest Onsdag den 5. Maj. Iøvrigt nærmere pr. Brev.

Jeg ser -

a t vi maa have lidt Poesi i denne Spalte, saa læses den maaske mere. Kai Hoffmann skrev fornyligt, Dagen før Resultatet forelaa i 2den Zone, et Digt, hvori han anbefaler Danskerne at løfte Armene h e l e D a g e n, saa . . . .

Naa, læs selv:

Løft dine Hænder mod Himlens
Blaa,
løft dem og bliv ikke træt.
Saa højt imod Himlen din Tro
kan naa,
saa vidt har du ogsaa Ret.

Sænker du Armen før Sol gaar
ned,
saa mister du Flensborg By.
Vend dig, Danmark, mod Syd
og bed,
bed indtil næste Gry.

Det maa altsaa have været for trættende for Patriot-Danskerne at holde Armene løftet. Derfor tabte Danskerne, — men jeg kunde lide at faa at vide ved hvormange Graders Sjus det Digt er skrevet.

a t Københavns Skoledirektør har udgivet en Undervisningsvejledning Nr. 1. til Vejledning for Lærere om hvorledes de skal undervise Børnene. Som Eks. blandt andre, anføres med spærret Skrift følgende, som vi synes er uforskammet at præsentere Lærerne i en socialdemokratisk Kommune:

„S t a v n i n g: et s k r æ k k e l i g t D y r; en i l d r ø d K a m; frygteligt; f o r s i g t i g t; s l i k k e d e; den s y n t e s om; f a r l i g s t e.“

Det er et særdeles godt tegnet Portræt og Karakteristik af Socialdemokraternes Førstemand. Men hvis jeg var Skoledirektør i København vilde jeg vogte mig for den Slags Ekstravaganser. Det er nemlig ikke blot Syndikalister, Socialdemokraterne sender i Fængsel, naar de er til Besvær. Og Kaper bør betænke at Kommunelærerne maaske med Glæde vilde se ham forsvinde bag Fængslets Mur!

a t Socialdemokraten haabede at de Revolutionære i Tyskland vilde være behjælpelig med at rejse Generalstrejkefanen mod Kapp. Jeg s a a en Socialdemokrat, der med sammenfoldede Hænder suk-kede: Gad vide hvis de vil!

a t Marott fik et Spark, men først efter at Hovedbestyrelsen grundigt havde undersøgt, om han selv var saa godt indsyltet i Krigsaarenes Geschæft, at Munden var lukket paa ham. Marott plejer nemlig ikke at lægge Fingrene imellem, naar det gælder noget. Men nu er han tavs.

a t Halvfemsernes literære Fejde gaar igen i Aaret 1920. Helge Rode har skrevet et Drama: „En Mand gik ned fra Jerusalem“, hvor han symboliserer Brandes med en kulørt Slobrok og en arrogant Selvhævdelse. Jeg tror dog ikke at Brandes døer af den Salve. Det ser snarere ud til at være en Bomerang, der gaar rundt i en Kreds og sluttelig slaar Helge Rode ihjel.

a t jeg maa slutte denne Epistel. Og det mest løjerlige jeg kan finde i Øjeblikket blandt mit righoldige Stof, er Meddelelsen om at Venstresocialisterne, nu vil begynde at storme Samfundet ved at f... at faa et Par Mand ind i ...dagen.

Prosit! hvilket er = Velbek...

Don Ped...

„Arbejderklassens Frigørelse

skal være Arbejderklassens Værk“, det er jo en af de ... sætninger hvorpaa Nutide... bejderbevægelse er bygget.

Socialdemokraterne har ... Sætningen derhen, at Arb... klassen skal danne deres ege... litiske Parti, og dette Partis ... præsentanter i Parlamenterne ... de saa gennem Lovgivningsma... Tid efter anden forandre de ... nomiske Forhold og derige... bane Vejen for Socialismen, ... deres Mund vil sige en sociald... kratisk Stat som Ejer og Led... hele Produktionen.

Den faglige Bevægelse kom... for Socialdemokraterne først ... den Række. Dens Betydning ... slet ikke sammenlignes med ... politiske. Ganske vist vil So... mokraterne nødig indrømme ... især naar de staar overfor ... bejderforsamling; men Ken... ningerne taler et Sprog, som ... er til at komme uden om. ... tage blot et Eksemplar af „S... Demokraten“ for hvilken som ... Dag i Aaret, og man vil se ... den politiske Bevægelse og de ... tiske Lederes Taler er omta... refereret i de mindste Enkelth... medens den faglige Bevægels... skudt til Side, affærdiget med ... beskeden Plads, ja tit lige... undertrykt, især naar vi nær... os et Valg og Over- og Middel... sen nødig maa stødes paa ... chetterne. Eller lad os tage ... vore store socialdemokratiske ... dere. Det er unødvendig at n... Navne. Karakteristiken kan ... paa alle dem der betyder n... hele denne Klike, der indtil f... Aar siden var Eneherskere ... danske Arbejderbevægelse ... saa at diskutere faglige Sp... maal med en af dem, og man ... snart opdage at deres Viden ... stikker dybt. De staar fuldst... raadvilde overfor den Kritik ... dikalisterne har rettet mod ... faglige Bevægelse, og det ... maaske være en af Grunde... Syndikalisternes store Fremg... de senere Aar.

Men hør saa en saadan Po... paa et Vælgermøde, naar ... drejer sig om „Højre“ ... „Venstre“, eller Grundlo... grafer, eller hvad denne ... Politiker har sagt om et ... det Spørgsmaal. Ja! saa ... han sig som en Fisk i Vand... gaar Munden paa ham ... Kæp i et Hjul, saa vokser ... i egen Indbildning, og jo ... man kommer et Valg, dest... pralende og brovtende bliv... den. Saa er der ikke den T... er sket her i Landet hvor h... har en Finger med i Spillet ... noget som er godt, er det de... har lavet det: er det noget d... er det deres Skyld at det ikke ... værre endnu.

Naar Valgdagen saa er nær, og de politiske Væddeløbere skal tage deres sidste Spurt, faar man Indtrykket af, at Sol, Jord og Maane vilde standse i deres Baner hvis Politikerne pludselig nedlagde Arbejdet.

Lad os saa som Modsætning se hvordan en faglig Strid behandles af de selvsamme Folk og de selvsamme Blade.

Naar Konflikten udbryder ofres den maaske et Par Linier med Haabet om at den lokale mindre Afdeling vil søge at forhandle sig tilrette med Modparten.

Antager Konflikten et større Omfang, og er Arbejderne genstridige og ikke vil ordne Sagen „i Mindelighed“ — hvad der som Regel vil sige at de skal frafalde deres Krav — kommer straks Kræfter i Bevægelse for at lokalisere eller standse Konflikten.

Aldrig hører man fra socialdemokratisk Side et opmuntrende Ord til fagligt kæmpende Arbejdere, aldrig et „Hold ud“, aldrig en Opfordring til Støtte. Nej, M æ g l i n g er blevet det Trylleord, som Socialdemokraterne altid har parat. M æ g l i n g er deres eneste Form for faglig „Virksomhed“, M æ g l i n g er det Andemad, der har bredt sig i vor hjemlige Andedam, og har kvalt enhver Spire af nyt Liv, af Initiativ, af revolutionær Aand i vore Fagforeninger. Og naar man saa endelig er naaet saa vidt at Forligsmanden er traadt i Funktion, saa har Socialdemokraterne udtømt deres Midler, saa forlanger de, at Arbejderne skal bøje sig for hans „retfærdige“ og „upartiske“ Dom

Som om noget Menneske er i Stand til at dømme retfærdigt i Striden mellem Arbejde og Kapital.

Her er Vandene saa delt, at det maa være et Enten — Eller. Enten har man sine Interesser og Sympatier fælles med de ene eller den anden. Det hele er et Magtspørgsmaal, og enhver Institution, ethvert Parti eller Enkeltmand, der søger at hindre Arbejderklassen i Udfoldelsen af sin Magt, maa af os betragtes som staaende paa Modstandernes Side.

Eller lad os betragte Kampen for 8 Timers Dagen, som er saa lærerig til at belyse Politikernes Lyst og Bestræbelser for at holde den økonomiske Bevægelse nede paa en underordnet Plads.

Kravet om 8 Timers Dagen er fra Begyndelsen rejst af de Revolutionære, og senere optaget som et Punkt paa Socialdemokraternes politiske Program, og Aar efter Aar fremsatte en af Politikerne i Rigsdagen Kravet om Indførelse af de otte Timer, og med eftertænksomme Miner og alvorlige Ansigter var de andre Politikere Vidne til denne Farce.

Denne F a r c e kalder jeg det; thi ikke en af Socialdemokraterne troede at det nyttede en Døjt, og de andre Politikere tog dem heller ikke alvorligt paa dette Punkt. Naar saa Arbejderne paa selve Arbejdspladsen søgte at gøre noget for dette Kravs Virkeliggørelse, saa optraadte de **samme** Politikere igen.

Ikke for at takke Arbejderen, fordi han selv hjalp til at faa dette Krav gennemført, ikke med opmuntrende Ord, som kunde styrke og holde Modet oppe, efterhaanden som Spisekammeret tømtes, og de fattige Stumper vandrede paa Laanekontoret. Nej! saa havde Piben faaet en anden Lyd, saa skulde der tages Hensyn til „den betrængte Industri“, og til „Konkurencen fra Udlandet, saa kom i bedste Fald de uldne Talemaader og den evindelige Mægling, og i værste Fald Udskældsord og raaben op om vildledte Arbejdere og ansvarsløse Opviglere.

Da de københavnske Bygningsarbejdere i Fjor Foraar gennem direkte Aktion som Socialdemokraterne jo paa alle Maader søgte at spænde Ben for [illegible] havde gennemtrumfet de otte Timer, mødte „Social-Demokraten“ op med klingende Ord om, hvordan Politikerne i en Menneskealder havde kæmpet og stridt for de otte Timer og nu endelig kunde se Lønnen for al deres Møje og Besvær.

Men alt dette er jo snart saa velkendt, ialtfald af de Arbejdere der følger en lille Smule med, at jeg ikke vil opholde mig mere derved.

Men der er en Ting, som er langt værre endnu, og det er, at Socialdemokraterne under deres lange Eneherredømme i dansk Arbejderbevægelse, ikke alene har søgt at forandre og ødelægge Arbejderklassens Kampmidler; men de har ogsaa og med mere Held søgt at forandre, ja helt at borttage Maalet for den økonomiske Kamp.

De har gjort den til en faglig Bevægelse uden noget Maal i sig selv, som kun skulde søge at holde Livsniveauet oppe paa samme Højde, medens Politikerne arbejdede for Gennemførelsen af den socialdemkoratiske Stat.

Dette at S o c i a l i s m e n skulde være Maalet for hele Arbejderklassens Virken var fuldstændig forsvunden af Tankerne paa de fleste Arbejdere, og her i Landet, som i det øvrige Skandinavien faldt det i Ungsocialisternes Lod, til Tider maaske lidt uklart, at fastholde dette Maal, indtil „Fagoppositionens Sammenslutning“ blev dannet, og søgte at bearbejde Jordbunden for den revolutionær socialistiske Klassekamp.

(Forts.)

Han og Hun.

Der skrives og tales saa meget i vore Dage — og der er talt og skrevet saa langt Historien rækker tilbage — om Kvinden og Kvindens Forhold til Manden. Men det maa bemærkes at det hidindtil ikke saa meget er Kvinderne selv som har talt og skrevet, det er Mændene, og de har belyst Spørgsmaalet fra sine egne mandlige Synspunkter.

Det kan vi Kvinder heller ikke fortænke dem i; thi det er jo blot saare naturligt, vi kan ikke vente at de skal se Sagen med vore Øjne. Men saa vist som dette saa interessante Spørgsmaal en Gang skal have en mere alsidig almen menneskelig Belysning saa maa ogsaa vi lære os at tænke, sondre og analysere lige saa vel som Mændene og senere maa ogsaa vi se til at skaffe os Mæle og tale ud.

Kvinden har altid været et gaadefuldt og ubegribeligt Væsen for Manden, men nu synes det som om den moderne Forskning er kommen paa Sporet — Manden er paa Vej til Forstaaelse af Naturens store Hemmelighed, den Hemmelighed, at h u n er det centrale i alt levende; Værktøjet i Naturens Haand.

Naturen vil blot Liv og det frembringer Liv overalt hvor der findes Betingelser for Liv til at eksistere. Han er en stor denne vældige Skaber; han sløser med Livsmulighederne i en noget nær utrolig Grad, det har Menneskene i Tidens Løb saa smaat lært at forstaa.

Se paa Frugttræerne om Vaaren, hvor de staa snehvide og lyserøde af Blomster. De er allesammen Livsmuligheder som Naturen deler ud med ødslet Haand. Men

Anarkismens Forkæmpere.

2. P. J. Proudhon.

Det er almindeligt i vore Dage at pege paa Krapotkin som den Mand, der har skabt den moderne kommunistiske Anarkisme; men Krapotkin selv ønsker ingen uiortjent Hæder og viser derfor hen til Proudhon som den, vi skylder Idéens første Udformning. Og saaledes er det ogsaa. Medens Godwin var den første, der i et større Værk gjorde op med Staten som politisk System, er Proudhon Manden, som udformer den anarkistiske Tanke og kaster den kommunistiske Kritik af Ejendomsretens Begreb i Ansigtet paa Borgerskabet. Hans Svar paa Spørgsmaalet: Hvad er Ejendommen? — Ejendom er Tyveri! gjorde ham berømt. Hans ubændige, revolutionære Aand og nidkære Arbejde for den sociale Omvæltning har gjort hans Navn udødeligt.

Proudhon fødtes i Besancon den 15. Januar 1809. Moderen var Tjenestepige. Faderen var først Bryggerarbejder senere Bødker. Familien var meget fattig, og Pierre maatte tidligt ud i Verden for at tjene til Føden. Som Hyrdedreng levede han ude i Naturen og levede m e d den. Selv efter at en Ven af Familien havde faaet Pierre anbragt i Besancons Latinskole, maatte han arbejde for Familiens Underhold og som Følge deraf blev hans Skolegang meget uregelmæssig. Men flittig var han. Trods al Modgang erobrede han den ene Belønning efter den anden. Tilsidst tvang Nøden i Hjemmet ham helt bort fra Skolen. Pierre kom i Bogtrykkerlære. Hans rige Begavelse viste sig ogsaa her. Han erhvervede sig Kendskab til Hebræisk og senere til sammenlignende Sprogvidenskab. Trods sine Kundskaber og sin Flid maatte Proudhon som arbejdsløs ofte vandre paa Frankrigs Landeveje uden en Øre i Lommen. Er det underligt, at denne Mand kom til at gruble over Fattigdommens Forbandelse. Proudhon skammede sig over Fattigdommen, som om det havde været en Straf. Men Skamfølelsen blev til Vrede og „Vreden førte mig til at udforske noget grundigere end Rousseau — Aarsagerne til Uligheden. Jeg besluttede at studere den økonomiske Maskine Stykke for Stykke.“

Endelig kom Heldet til Proudhon i Form af et Legat paa 1500 Frcs. aarlig i 3 Aar. Nu rejste han til Paris og fordybede sig i Bøgerne. Filosofi, Historie, politisk Økonomi, Litteraturhistorie og Filologi. Proudhon var ikke just særlig ensidig. Efter et Skrift om „Søndagshvilen“, som nød den Ære at blive forbudt af Kirkemyndigheden, kom hans fameuse Skrift: „Hvad er Ejendom?“

„Indsigten om Sandheden har gjort mig mere koldblodig, end Følelsen af Undertrykkelse gjorde mig vred. Grænseløst hadede jeg Privilegierne, Menneskers Herredømme. Muligvis gjorde jeg mig i min Harme og mit Oprør nu og da skyldig i den Uretfærdighed at forveksle Mennesker med Ting. Nu kan jeg imidlertid kun foragte og beklage. Erkendelsen er for mig tilstrækkelig til ikke mere at hade.“

Den Retssag, som Proudhon — naturligvis — paadrog sig ved sin dristige Bog, endte med Frifindelse. Efter Legattidens Udløb blev Proudhon Kontorist i et Kul- og Transportfirma. Medens han var her i 4 Aar fortsatte han sine økonomiske Studier.

Saa kom 1848 og Oprøret mod „Borgerkongedømmet“. Proudhon var revolutionær, nuvel, saa var her da Opgaver for en Mand med hans Kundskaber og Arbejdsevne. Proudhon udførte da ogsaa et intensivt Oplysningsarbejde som Udgiver af forskellige efter hinanden følgende Blade. (Saasnart et var blevet forbudt, fremkom et nyt.) Skønt han utvetydigt modarbejdede enhver Form for Regering og søgte at opildne Folkets Initiativ overfor enhver kommende Regeringsinstitution, hvad enten den var monarkisk eller republikansk, endskønt han til enhver Tid søgte at fastslaa, at den sociale Omordning, der var alle virkelige Revolutionæres Maal, ikke gennemførtes paa det „parlamentariske“ Sinai, blev han dog af Folket kaldet til at lovgive paa Hotel de ville (Raadhuset). Kun én Gang fornægtede Proudhon sine antiparlamentariske Anskuelser, nemlig da han indbragte sit Forslag om Konfiskation af en Tredjedel af al Ejendom til Fordel for d e n f r i e K r e d i t.

Havde Proudhon for haft blot én Illusion med Hensyn til Parlamentets Formaaen overfor ideale økonomiske Krav, saa var dette Haab nu eftertrykkeligt tilintetgjort. Men Proudhon var saa glødende i sin Reformiver, saa optaget af sit

[illegible] ikke alle fuldt udviklede [illegible] af Blomsterne [illegible] at efterlade sig noget [illegible] danner en lille Frugt, [illegible] [illegible] Det Frugten bliver tilbage [illegible] [illegible] stykke Brød eller an[illegible] blive staaende en Tid, saa skal man se at det [illegible] Liv i dette Mug [illegible] det er Liv i en anden Form som Naturen frembringer, at den [illegible] gaaende Forgængelse, fordi [illegible] ikke kan lade nogen Mulighed ligge [illegible] Livsfrøene bestandig svæver omkring i Luften.

[illegible] et Æg, [illegible] af en Celle. Dette er det oprindelige. Vi ved jo nu endvidere at Livet er gaaet fra lave til højere Stadier. Fra de en[illegible] Skabninger har siden[illegible] levende udviklet sig, baade Planter og Dyr. Det er naturligt at Planterne er de ældste Skabninger [illegible] Planterne kan give [illegible] Dyrene [illegible] leve og eksistere.

[illegible] under her at de [illegible] er enkønnede og at [illegible] — det er jo nød[illegible] Det samme er Forholdet med de lavest [illegible] Oprindeligt [illegible] et Køn af [illegible] Maa[illegible] Bevæget og Noglen [illegible] Det kan maaske klares [illegible] Manden har Brystvorter. Han fødes med disse Bryst[illegible] Organe, [illegible] er rudimentære Orga[illegible] til at fungere en Gang [illegible] Hundredtusind Aar [illegible] Ikke blot hos Manden finder [illegible] Brystvorter, men ogsaa hos de andre Pattedyr, Hunde og Katte for [illegible]

Men [illegible] Naturen [illegible] Harmonien [illegible] Indbyggerne [illegible] selv sørge for [illegible] Harmonien kan opnaas gennem det gensidige Hjælp-Princip, som baade Planter og Dyr har lært Mennesket at praktisere. Bier og Myrene lever i store Samfund, der raader Harmoni, og dette gød den enkelte stærkere i Kampen for Tilværelsen. Bland Planterne ser man Forbund mellem vidt forskellige Arter til gensidig Hjælp, som gør dem stærkere i Kampen.

Selma Ahlgren.

(Forts.)

En ny antivalgpjece.

Paa Ungsoc. Forbunds Forlag er udgivet en ny Pjece som sikkert kommer til at vække berettiget Opmærksomhed, og læses med stor Interesse, som et Ord til Arbejderne i det rette Øjeblik.

Allerede Titlen er „Ipsensk" og slaar straks Stemmet der hvor det skal slaa: „Valgsvindelen. Valgret under Staten, Arbejde under Kapitalen".

Jeg tør ikke komme ind paa en Genfortælling af Indholdet, dertil er Ipsen for meget ladet med Eksempler og Beviser, saa at man, naar man er færdig med Læsningen, synes at man har faaet Indholdet af en hel Bog i det Spørgsmaal. Denne korte koncise Maade at give [illegible]

[illegible] Lederne efterhaanden deserterer over til Modstanderne, til Kapitalisterne, til Antisocialisterne. Videre undersøger Forf. [illegible] nes Karakter, hvordan alle [illegible] er Pigtraad omkring Privatejendommen.

Valgdagen er Slavernes nationale Festdag, se der Karakteristiken af hele Valgsvindelen. Og den Arbejder som vil tænke, alle de Arbejdere som har fulgt Socialdemokratiets Udvikling som parlamentarisk Parti, maa give Ipsen Ret, det hele er Svindel, og har ikke noget med Socialisme eller med Arbejdet for Socialismen at gøre, og de unge Arbejdere skal forstaa den Appel Ipsen retter til alle: „Gaa ikke med den gamle Tid, gaa med den nye Tid, mod Socialdemokratiet, for Socialismen.

Pjecen har faaet et pænt Udstyr, trykt paa godt Papir [illegible] har Freidl Olsen ikke [illegible] ve om i Ekstrabladet), og er forsynet med en bidende satirisk Omslagstegning, som udmærket karakteriserer Valgkandidaternes Forsøg at hverve Stemmer.

Prisen, 30 Øre, maa siges at [illegible]

Til vore Læsere!

[illegible]

En Pjece for alle Arbejdere

I. I. Ipsens:

Valgdags-Svindelen.

Valgret under Staten.

Arbejde under Kapitalen.

Det er en Situationspjece som maa [illegible] des overalt hvor Arbejdere [illegible]

Pris 30 Øre

Forhandlere erholder 20 % Rabat

Den nyudkomne Pjece af

I. I. Ipsen:

Anarkisten Hans Jæger.

Pris 75 Øre

Kan bestilles gennem vort Forlag. Skriv i Dag til

Ungsoc. Forbunds Forlag, Vesselsg. 7, St. [illegible]

[illegible] at et Dogma ikke var tilstrækkeligt [illegible] at spærre hans Vejen. Men Erfaring kunde gøre det. „Man maa have levet i det Indelukke, som kaldes Parlament, for at begribe hvorfor netop de Mennesker, som er [illegible] [illegible] Landets [illegible] som [illegible] repræsenterer det."

Proudhons Forslag [illegible] at Kapitalrenten vakte et saadant Røre, at man [illegible] deraf [illegible], at han [illegible] Samfundets [illegible] [illegible] Kirkens [illegible] Proudhon er [illegible] Han skrifter [illegible] [illegible] Proudhon

arresteret og dømt til 3 Aars Fængsel.

1858 udgav Proudhon sin Bog „Retfærdigheden i Revolutionen og Kirken." Nu [illegible] Jesuiterne. Paany blev Proudhon dømt til 3 Aars Fængsel. Hans Forsøg paa at faa Sagen frem i Senatet mislykkedes, og da Trykkeriern vægrede sig ved at lade hans Forsvarsskrift trykke, foretrak han at flygte til Belgien.

1860 blev Proudhon benaadet, men først 1862 [illegible] tilbage til Frankrig. 1865 døde han.

Skal man pege paa Proudhons Hovedbetydning, [illegible] [illegible] Proudhon [illegible] til Arbejderne. [illegible]

[illegible]

dhon, at der blev fri Bane for en lykkelig Udvikling.

Det kunde være fristende her at komme ind paa Marxismens Kritik af Proudhon, men jeg skal nøjes med at henvise til et Par Bøger.

Jeg tror, at Proudhon i vor Tid føles som noget fjerntstaaende, et Livsværk af mere aandshistorisk og heroisk Betydning end egentlig aktuel. Han har ikke som visse andre skænket os Stoffet, som gør, at han lever selv hos dem, der kun kender disse Brokker. Men vi maa aldrig glemme, at han er et uomgængeligt Led i den Kæde, der forbinder den moderne Anarkisme med Fortidens vage uartikulerede Drømme om menneskelig Lykke og Frihed.

Bogliste.

Brøchner, C. [illegible] P. J. Proudhon. Stockholm 1915.

Plechanow, G. Anarkismus und Sozialismus. [illegible]

[illegible]

[illegible]

Den røde Krig

Ungsocialistisk Organ

Udgivet af Ungsocialistisk Forbund, Danmark

★

Redigeret af en Komité

★

Redaktionens Adresse:

Andreas Fritzner

Nordre Fasanvej 17, 5. Sal

★

Ekspedition:

Vesselsgade 7, St., København

★

Ansvarlig overfor Presseloven

Andreas Fritzner

Nationaltrykkeriet, København